

ИВАН ДАВИДКОВ АРМЕНИЯ

chitanka.info

За кой ли път изричам името ти — думите
скриптят,
като че мисълта ми по развалини минава.
Тъмнеят хълмове. И всеки кръстопът
е вдигнато разпятие, където врани дланите ти
приковават.

За кой ли път под грак на черни птици
посягам, за да снемат трънения ореол от твоето
чело
ръце, познали белези от ятагани и от белезници,
ръце, изсъхнали и овъглени от тегло...

Децата и лозите спят прегърнати в пръстта
и ангели в старинните ти храмове — с напукани
уста
в ухото на съдбата викат, ала тя дали ги чува?

Те чакат да излитнеш в тоя ад
из сълзите на своя вечен Арарат —
и мъртвите трагичния им вик ли всяка нощ
сънуват?

декември 1988

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.